

K 609. výročí upálení mistra Jana Husa v Kostnici

 zvedavec.news/komentare/2024/07/10149-k-609-vyroci-upaleni-mistra-jana-husa-vkostnici.htm

Příběh a odkaz mistra Jana má mnoho co říci „k dnešku“ ve kterékoli době. Často si kladu otázku, proč tomu tak vlastně je. Proč i 609 let po kostnickém procesu neztrácejí osobnost a osud mistra Jana nic ze své aktuálnosti.

Odpověď se nabízí celkem podobná, jako proč nic ze své aktuálnosti neztrácejí po půl tisíciletí ani Shakespearova dramata. Protože je to celé o lidech, o jejich vášních a povahových či charakterových vlastnostech. O boji jedince proti korporacím, o patologické touze těch mocných po vládnutí a ovládání druhých, o intrikách, o lásce až za hrob, o mocenském souboji, o kariéře a bohatství přes mrtvoly, o cti a svědomí, o ohýbání pravdy, o závisti a žárlivosti, o temných i světlých zákoutích lidské duše – zkrátka o společnosti jako takové.

Příběh mistra Jana v té společnosti nezaniká. Nezaniká už proto, že to byl právě Mistr Jan, kdo jako jeden z nemnoha středověkých intelektuálů konfrontoval tehdejší nejmocnější vládnoucí korporaci s tzv. sociální realitou.

Husovy ideje lidské rovnosti, sociální spravedlnosti a emancipace neprivilegovaných vrstev se již ve středověké společnosti staly trnem v oku feudálním mocipánům, kteří s mistrem Janem vzápětí učinili exemplární, monstrózní, církevně-politický proces. I když v jejich pojetí šlo zřejmě jen o „běžnou rutinní praxi“.

Příběh mistra Jana zůstává pro nás příběhem vysoké mravní autority. Příběh jedince vzdorujícího totalitnímu nátlaku tehdejšího „mocenského korporátu“. Osud neústupného jedince, který se od soudu papežova

dovolává k nejvyššímu soudu Kristovu. Mučednický úděl jedince, který umírá smířen se svým vnitřním Bohem a s vlastním svědomím, jež je nadřazeno soudobě platným, pokřiveným zákonům.

Nezlomný charakter morální pevnosti s vyšším duchovně mravním přesahem dodává v různých epochách duchovní sílu všem protiprávně obžalovaným, nespravedlivě stíhaným, vězněným, mučeným, neprávem souzeným a protiprávně odsouzeným.

Odkaz Jana Husa vrací víru a naději lidem pronásledovaným loutkovými místodržícími. Těmi systémovými lokaji, kteří pod pláštěm falešného modloslužebnictví a náhražkových bůžků (jimiž často jen zastírají materiální kořistnictví) páchají zlo na bezbranných obětech.

Všimněme si, že všechny systémy, byť technologicky, ideologicky, mocensky i technokraticky sebevyspělejší, nakonec „padají“ a hroutí se jak domečky z karet. A to v jednom případě – pokud jim a jejich vládním představitelům chybí právě onen duchovně mravní rozměr.

Historia magistra vitae!

Praví se, že historie je učitelkou života. Postmoderní diskurs se značně projevuje relativizací hodnot a tzv. narativy. Narativy nás provázejí každodenním mediálním zpravodajstvím, ale i vzdělávacími systémy, kde jsou nám prezentovány mnohdy až zcela bizarní „mainstreamově mediální ikony píšící dějiny“ apod.

Barevné revoluce zinscenované tajnými službami a vedené za zájmy nadnárodních korporací jsou nám předkládány jako údajný „boj za svobodu“. Bývají maskovány falešnými modlami a vytvářením pseudo kultů.

Historické vědomí společnosti je tak utvářeno a upravováno nikoli podle husitského hesla “Pravda vítězí“, nýbrž spíše podle pravidla „Pravda vítězí!“.

Avšak jak se moudře praví – **Dějiny sice mohou zkoušet přepsat, ale nemohou je nikdy změnit!**

V naší současnosti pozoruji v souvislosti s husitskou epochou jakousi „univerzitně-mainstreamovou snahu“ redukovat tento historický fenomén jen na rozměr teologický, či ještě přesněji na obsahově zúženou, teologicko-procesní záležitost kolem přijímání svátosti oltářní.

Stalo se dnes zřejmě účelovou taktikou zcela opomíjet a „vymazávat z českého historického vědomí“ husitský rozměr národně emancipační a zvláště pak husitský rozměr sociálně emancipační!

Položme si zcela zásadní otázku: „Cui bono??!“

Již od konce první světové války se začaly rodit nacistické plány a teorie na ovládnutí světa. Německý nacistický vůdce Adolf Hitler už na počátku třicátých let 20. století při svém projevu v Mnichově hovořil o nutnosti vymazat Čechy jako národ z mapy střední Evropy.

V rámci nacistických plánů tzv. konečného řešení české otázky německý vůdce Adolf Hitler o Češích důrazně pronesl:

„Dokud tady budou (Češi), budou tvořit husitsko-bolševický agitační blok!“

Proč to připomínám právě teď a právě zde? Protože je nanejvýš nezbytné dát si věci do souvislostí. A protože se některé věci z historie opakují. Např. depopulace slovanského obyvatelstva.

Určitě u Hitlera nešlo jen o „dobový rétorický obrat“, jak nám dnes tvrdí „odborníci“ z Ústavu pro studium totalitních režimů. **Šlo především o útok na naši ideovou a národní podstatu!**

Jeden směr současného útoku proti českému národu se vede skrze různé „neziskovky“ v podobě tzv. primitivního antikomunismu. Vlastně jde o útok na levicovou ideu obecně jako takovou. Připomeňme např. předvolební protilevicové morální dno – nechvalně známou kampaň „Přemluv bábu“ aj.

Druhý směr útoku představuje zákeřný atak na národní vědomí, a ten je veden nejostřeji právě proti národnímu a hlavně proti sociálnímu rozměru husitské revoluční epochy. Je veden nepříjemně důsledně, s pátou kolonou protinárodních a vlastizrádných sil v čele. Útok na Čechy a češství. Kampaně typu: „Stydím se za to, že jsem Čech“ apod.

Co z toho vyplývá?

Pokud se zřekneme odkazu husitství a pokud se vzdáme myšlenek duchovně komunistických, pak přestane existovat český národ!

Naštěstí jsou tu mezi námi stále ještě stateční bojovníci za pravdu, a to nejen za pravdu historickou. Někteří z nich jsou mocenskou doktrínou různě nálepkováni coby „současní kazatelé bludů“, takže jsou označováni za dezinformátory, myšlenkové extremisty, chcimíry, proruské dezoláty a konspirátory. A proti některým jsou dokonce vedeny novodobé politické a soudní procesy.

V každém z protiprávně stíhaných a dnešním režimem (z politických důvodů) perzekuovaných lidí se tak zpřítomňuje středověký odkaz samotného mistra Jana.

A naštěstí stále platí, že i sebevyspělejší technokratická společnost padne, pokud v ní schází duchovně mravní rozměr!

Teď už jde jen o to, abychom to přežili i my sami a abychom nepadli spolu s ní.